

*Kačence, Juráškoví a všem holkám a klukům,
kteří se chtějí kamarádit s domácími skřítky.*

BAMBALANDA A ŠTRUNTALANDA SE PŘEDSTAVUJÍ

ANEB HODNÍ DOMÁCÍ SKŘÍTKOVÉ

čem bych, děti, o čem bych vám měl dnes vyprávět. Á, už to mám. O Bambalandovi a Štruntalandovi. Co to povídáte, že jste o nich ještě nikdy neslyšely? Tak to musím začít pěkně od začátku.

Bambalanda a Štruntalanda jsou skřítkové. Jejich jména se vylíhla v jedné klukovské hlavě. Ten kluk se jmenoval Jurášek a kteréhosi dne mu přišlo na jazyk slovo BAMBALANDA. Stále si to slovíčko opakoval; nejdříve potichoučku, jen tak pro sebe, ale pak je vyřkl nahlas. Moc se mu líbilo, a tak je používal úplně všude, i tam, kde by to nikdo nečekal. Jednou na něho máma volala: „Jurášku, chceš chleba s máslem?“ Jurka odpověděl „bambalanda“. Jindy se ho táta ptal: „Půjdeme spolu na houby?“ A když uslyšel „bambalanda“, hned mu bylo jasné, že je klučina už jednou nohou v lese.

Nenateklo mnoho vody do rybníka za domkem, ve kterém žije Jurášek, a v jeho hlavě se narodilo další záhadné slovo. Nejdříve si jen tak hovělo v jeho dětském mozečku, ale pak se mu zachtělo ven. A tak to slůvko hezky šup na Juráškův upovídaný jazýček a už bylo na světě. Jmenovalo se ŠTRUNTALANDA. Jurášek nyní zase na všechno možné i nemožné říkal „štruntalanda“. Rodičům to bylo zpočátku divné, co to ten jejich syn povídá. Ale slovíčka to byla milá, a tak je zakrátko používali všichni.

Až jednou zapochyboval tatínek: „Ani bych se nedivil, kdyby to nebyla jen tak obyčejná slova. Jistě něco znamenají. Kdoví, jestli nejsou

© Jiří Šandera, 2006
Illustrations © Vendula Kramářová, 2006
© Sursum, 2006

ISBN 80-7323-126-3

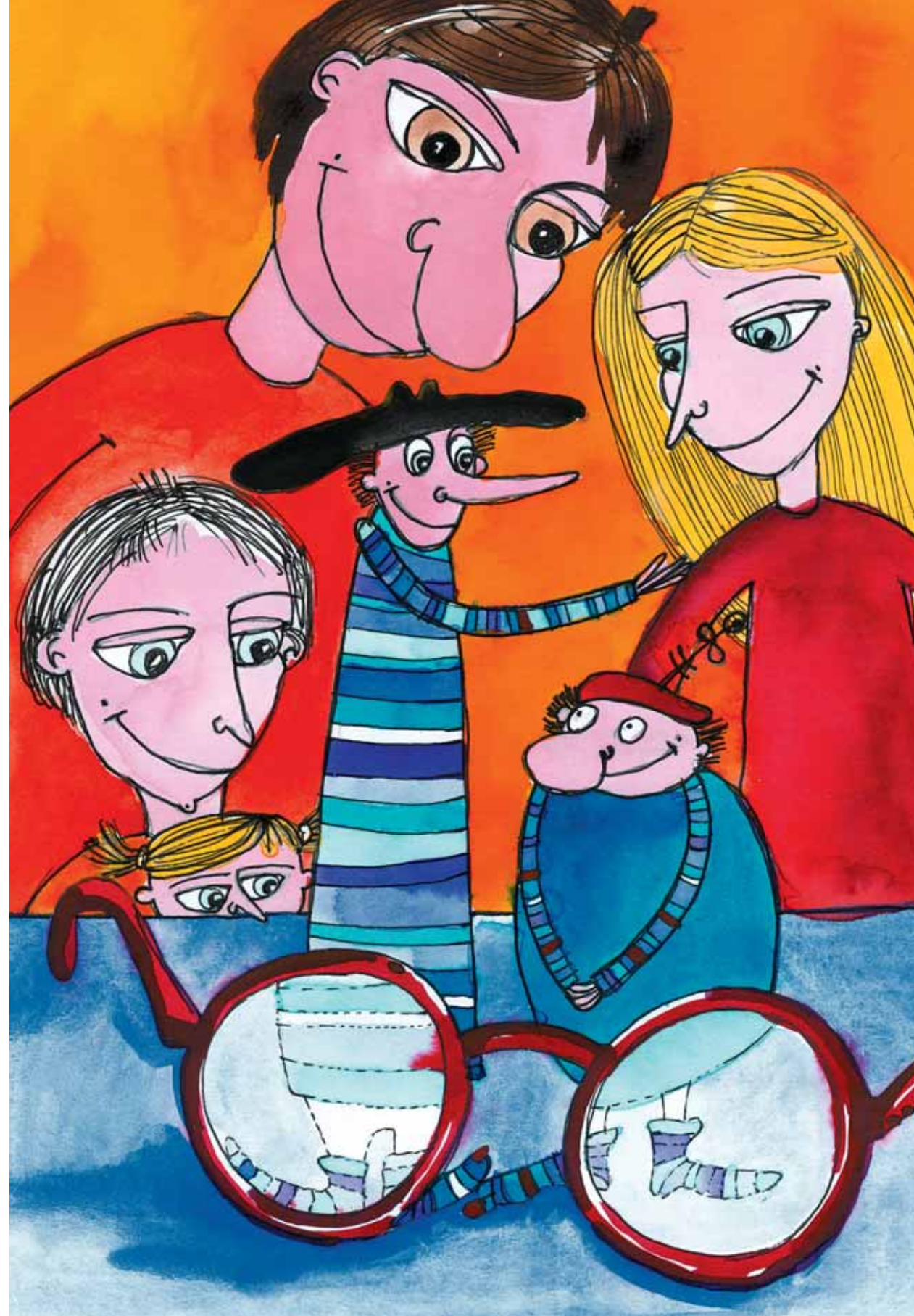
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uchovávána v počítačové paměti či přenášena jakoukoli formou či jakýmkoli elektronickým, mechanickým, fotografickým či jiným záznamovým prostředkem bez předchozího svolení vydavatele.

Bambalanda

kouzelná!“ Ve stejnou chvíli ucho-
pil Jurášek plnicí pero a zatímco táta
o těch slovech nahlas uvažoval, on je
napsal. Ale jak! S velkými začátečními
písmeny, Bambalandu s velkým **B** a Štrun-
talandu s velkým **Š**. Přesně tak, jak se píší
jména lidí nebo zvířat. A v ten okamžik se to
stalo. Modře napsaná slova vyskočila z listu
papíru, udělala ze svých písmen řetěz a zača-
la létat po dětském pokoji. Držela se přitom
za ruce a zvětšovala se a zase smrskávala.
Táta, máma, Jurášek a jeho malá sestřička
Kačenka bez dechu čekali, co se bude dít
dál. Písmenka najednou zakroužila pří-
mo nad Kačenčinou hlavou. A zatímco
maminka a tatínek měli v očích obavy,
holčička se na létající pruh písmen
zasmála a udělala: „Ába!“ Byla to její

oblíbená průpovídka. Maminka a tatínek se přitom pokaždé naoko lekli
a Kačenka měla velikou radost a tleskala. Jenomže létající písmenka se
tleskání polekala, a to tak moc, že se hrůzou sesypala na zem. Ale na
zemi to již nebyla písmenka, nýbrž dvě malinkaté po-
stavičky, které smekly pokrývky hlavy a pozdra-
vily: „Dobrý den, dovolte, abychom se vám
představili. Já se jmenuji Bambalanda,“
pronesl ten menší s rádioučkou. „A mně
říkají Štruntalanda,“ vyhrkl ten větší,
tenčí s kloboukem. „Kde jste se tu
vzali?“ zeptal se tatínek, „a co jste
zač?“ „My jsme domácí skřítkové

a budeme tu ode dneška s vámi bydlet. Tím, že naše jména Jurášek napsal na papír a Kačenka na nás zavolala kouzelné zaklínadlo „Ába“, jste splnili veškeré podmínky k našemu oživení. Máte štěstí, protože my jsme skřítkci sice trochu neposední a občas způsobíme trochu vzruchu, jinak jsme ale moc hodní. Představte si tu smůlu, kdybyste si oživilí nějaké zlobivce, kteří by vám dělali doma samé schválnosti!“

Máma ani táta zrovna radostí neskákali, že mají v domku jakési dva neznámé skřítky, od kterých nevěděli, co mohou očekávat. Budou skutečně hodní? Přinesou jim do domácnosti štěstí? Oba měli trochu pochybnosti. Zato děti byly nadšené.

To jste jistě zvědaví, co všechno s těmi domácími skřítky naše rodinka zažije.

Protože už bylo pozdě večer a všichni byli unavení, rozhodla maminka: „Jde se do hajan!“ Copak o to, Kačenka má svoji postýlku,

Jurášek má velkou a pohodlnou postel, máma a táta rovněž, ale kde budou nocovat noví členové domácnosti, baculatý Bambalanda a teňoulíkový Štruntalanda? Maminka jim šla ustlat do druhé Kačenčiny postýlky. Dala jim tam dva polštáře a jednu menší péřovou dušnu, aby jim nebylo chladno, ale skřítkové se tomu

smáli a volali: „Děkujeme, ale my spáváme jinde!“ Znovu se proměnili v řadu barevných písmenek, udělali ve vzduchu elipsu a potom kruh a zmizeli.

Kačence a Juráškoví ještě vrtalo v hlavičkách, kde že si nechají zdát svůj skřítkovský sen ti dva špuntíci, ale za chvíli už bylo slyšet z jejich pokojíku pravidelné oddychování. A kdesi v domě spokojeně pochrupávali také dva malí, docela malinkatí skřítkové. Táta s mámou pohladili svoje ratolesti po vláskách, pořádně je přikryli a tiše zavolali kamsi do prostoru: „Dobře se vyspěte, Bambalando a Štruntalando!“ A i oni šli na kutě.

A vy, děti, si nechejte také něco hezkého zdát! Dobrou noc.

